

Kerst magazine

Kerst in een Victoriaans dorpje

INTERVIEW

Julie Klassen

LEZEN

Korte verhalen en leesinspiratie voor het nieuwe jaar!

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

Colofon

Kerst Magazine is een gratis digitale uitgave van KokBoekencentrum.

Samenstelling:
Manon Beuze
Frances Driessen
Harma Nijhuis

Redactie:
Eline Stiekema

Layout:
Studio Font

Afbeelding pagina 2
Alecia Barry Underhill

KokBoekencentrum.nl

KokBoekencentrum wenst u mooie feestdagen toe!

Liefde kan alle afstanden overbruggen, en zeker coronamaatregelen. Ik wens je een liefdevolle kerst toe, vol hoop en verwachting voor 2021.

Maaike Hoogendoorn, uitgever fictie

Het kerstfeest na een wereldwijd bewogen jaar
we kijken uit naar wat warmte van elkaar
Een lichtje in een donkere tijd
is iets dat vreugde geeft
en je hart verblijdt

Harma Nijhuis, marketing manager

De mooiste tijd van het jaar is meer dan ooit welkom. Ik hoop dat je omringd wordt door warmte, liefde, gezelligheid en mooie lichtjes. En als daar iets van ontbreekt, dan hoop ik dat een mooi boek je gezelschap kan houden.

Manon Beuze, marketing stagiaire

Ik wens iedereen een knusse Kerst, met veel huiselijke gezelligheid en een stapel goede boeken.

Eline Stiekema, bureauredacteur

Breng je deze kerst misschien noodgedwongen zonder familie door? Dan is een fijne roman ook goed gezelschap. Warme feestdagen toegewenst!

Inge Slings, bureauredacteur

Kerst 2020, een tijd waarin je nog meer naar elkaar omkijkt zodat deze dagen voor iedereen liefdevol, warm en vol lichtpuntjes zullen zijn. Mooie kerstdagen toegewenst!

Frances Driessen, marketing

Kerst in een Victoriaans dorpje

door Dineke Epping

Je kent ze vast wel: die nostalgische kerstplaatjes van kinderen in de sneeuw. Of een paartje dat over het ijs zwiert. Groepjes Carol Singers. Een slee met een paard ervoor. In mijn eigen woonkamer prijkt elk jaar sinds half november een Dickensachtig kerstdorpje. Gaat er al iets bij je kriebelen? Ik hoop het wel! Want hieronder heb ik een paar oude tradities op een rijtje gezet voor een fantastische, victoriaanse kerst.
We schrijven het jaar 1880, ongeveer. Stel je voor dat je in het dorpje Almsbrick woont. Of in Ivy Hill, wanneer je dat liever hebt, als nazaat van Julie Klassens hoofdpersonen. Dit is wat er staat er te gebeuren…

KERSTPUDDING

Allereerst begin je vroeg met de voorbereidingen. De laatste zondag voor advent is Stir-up Sunday. Je moet het beslag van de traditionele kerstpudding roeren, met een houten lepel, met de klok mee. En niet alleen jij – je schakelt al je gezinsleden hiervoor in. Tenslotte wil je niet dat één van hen komend jaar ongelukkig is, toch? Vandaar ook de kleine verrassingen in de pudding. Dus bijt je tijdens het eten bijna je tanden stuk op een zilveren muntje? Dan kun je toch blij zijn, want je gaat een voorspoedig jaar tegemoet!

KERSTCADEAUTJES

Heb je gehoord dat er de afgelopen jaren in de grote stad echte warenhuizen zijn geopend? En dat ze rond kerst adverteren met geurflesjes, horloges en (al dan niet educatieve) spelletjes? Maar ja, jij woont in een dorp. Als je al cadeautjes kunt betalen, komt er toch nog wel wat handwerk aan te pas. Een zelfgemaakt speldenkussen in de vorm van een aardbei voor je moeder. Of een geborduurde boekenlegger. Gebreide sokken en een sjaal voor je man. Wil je hem iets romantisch geven? Dan kun je met je eigen haar zijn initialen op een zakdoek borduren. Bijvoorbeeld. Voor de kinderen moet je ook aan wanten of een schortje denken. Misschien houten diertjes of een lappenpop. Op kerstochtend zul je hun reactie zien…

KERSTKAARTEN

Heb je verwanten en vrienden die in de stad zijn gaan werken? Of in het huishouden van een rijke familie uit de omgeving? Stuur ze dan een kerstkaart! Sinds de ‘Penny Post’ van 1840 kun je met een postzegel van een penny een brief of kaart sturen in heel Engeland. En sinds 1870 kost het zelfs maar een halve penny. Gedrukte kaarten zijn ook niet meer zo duur, dus je hoeft ze niet zelf te maken. Wel krijg je last van keuzestress. Een ouderwets landschap of iets met dieren? Of de populaire afbeeldingen van kinderen in de sneeuw met hulst en kerstklokjes? Het roodborstje staat symbool voor de postbode (met zijn rode uniform) en zit daarom vaak bij een brievenbus. In 1880 roepen de posterijen voor het eerst op om de kaarten vooral op tijd te versturen, gezien de verwachte drukte. Je bent dus gewaarschuwd!

KERSTDECORATIE

Het is tijd om je huis(je) gezellig te maken met kerstgroen uit de vrije natuur. Je maakt kransen en slingers van hulst met rode besjes en klimop. Daarnaast kun je papier en lint gebruiken voor wat meer kleur. En vergeet de mistletoe niet! Zelfs Amerikaanse bezoekers verbazen zich over de frivole traditie van de Britten om daaronder een kus te stelen. Valsspelen mag niet: bij elke kus moet een besje worden geplukt, en als het takje leeg is…

KERSTBOOM

Mijn bronnen zijn het niet eens over het moment waarop je mag gaan versieren, maar één ding staat vast: de boom komt er niet in voor kerstavond. Áls hij er al in komt, want in de kleine arbeidershuisjes vind je hem niet. De Duitse echtgenoot van koningin Victoria bracht de traditie mee naar Engeland en wie wel de mogelijkheid heeft, imiteert natuurlijk graag plaatjes van het perfecte, koninklijke gezinnetje. Je kinderen mogen helpen met versieren: slingers waaraan je noten en gemberkoekjes kunt rijgen, lint, papieren bloemen… wat glinstert alles mooi dankzij de echte kaarsjes! Wees wel voorzichtig, dan heeft de vrijwillige brandweer van Almsbrick ook een leuke kerst.

KERSTLIEDJES

In de twee à drie weken voor kerst kun je muziek verwachten in de dorpsstraten. Diverse zanggroepjes doen hun best iedereen een feestelijk gevoel te geven. Ze verdienen natuurlijk een traktatie of iets warms. Samen muziek maken is sowieso populair, ook thuis. Er zijn diverse zangbundels verkrijgbaar, zoals Bramley en Stainer’s Christmas Carols New and Old (1869). Een kleine greep uit het victoriaanse repertoire: O Come all ye Faithful (1843), O Little Town of Bethlehem (1868), Away in a Manger (1883).

KERSTOCHTEND

Misschien had je een kerstnachtdienst verwacht, maar die traditie is vooral rooms-katholiek. De kans is groter dat je op de ochtend van Eerste Kerstdag je familie en vrienden treft in de dorpskerk, waar je samen – nog steeds met genoegen – de bekende kerstliederen zingt.
Je hebt vanmorgen in elk geval geen moeite hoeven doen om de kinderen uit bed te krijgen. Is jouw huishouden vrij arm, dan zijn ze dolgelukkig als ze fruit en noten in de kerstsok (populair sinds 1870) bij de haard vinden. In een welgestelder huishouden worden een voor een de kaarsjes in de kerstboom aangestoken en staan ze popelen om te ontdekken wat eronder ligt! Maar waarschijnlijk moeten ze dan wel geduld hebben tot na de kerkdienst.
Vergeet niet dat het ook je christelijke plicht is om goed te zijn voor de armen, vooral nu. Zowel de kerk als huishouddeskundige Mrs. Beeton benadrukt dat.

KERSTDINER

Bij dit kopje denk je aan kalkoen, hè? Of misschien nog aan die machtige kerstpudding met niervet, eieren, rozijnen, nootmuskaat en cognac? Het is waarschijnlijker dat er gans op het menu staat, of in het noorden van Engeland rundvlees. Kalkoen is voor veel mensen te duur. Aan de andere kant bevatte het koninklijke kerstmenu voor Victoria en haar familie rundvlees én een paar geroosterde zwanen!
De overige gerechten op jouw tafel variëren – afhankelijk van je inkomen – van geleipudding en vleespasteitjes tot aardappelen (eerder gekookt dan gebakken) en appelsaus.
Ben je arm, dan stel je je tevreden met konijn. Het is mij niet duidelijk of je dat zelf hebt vetgemest of in een strik hebt gevangen. (Ik wil het misschien ook niet weten.) In elk geval mag je hem voor een prikkie in de oven van de dorpsbakker braden.
Vergeet aan het eind van de avond de Christmas crackers niet. In 1847 begon de Engelse banketbakker Tom Smith deze knalbonbons te verkopen: suikergoed in een koker met een gekleurd papiertje en gedraaide uiteinden. Hij deed er later ook kleine presentjes of rijmpjes in, maar het echte succes kwam in 1860. Toen voegde hij het knaleffect toe, geïnspireerd door het geknetter van zijn haardvuur. Eén gedichtje dan:

Just a scrap of paper – Yet its message hear
Ever and for ever - Shall I love thee, dear.

Wie wil dat nou niet horen met kerst?

BOXING DAY

Bijna is je kerstfeest nu voorbij, want een officiële Tweede Kerstdag bestaat niet. Wel wordt 26 december Boxing Day genoemd. Huishoudelijk personeel krijgt een kerstpakket (‘box’) of fooi en een vrije dag, na met kerst hard te hebben gewerkt. Ook steeds meer andere werknemers ontvangen iets soortgelijks. En dankzij de treinen kunnen ze misschien wel een dagje in Almsbrick op bezoek komen!

Voor jou begint het gewone leven weer, maar je hebt genoeg mooie herinneringen om een jaar vooruit te kunnen. Ik wens je fijne kerstdagen!

E-book Kerst in Almsbrick nu supervoordelig te downloaden!

Benodigdheden:

- 1 glazen potje (te koop bij bijvoorbeeld de Action)
- Een beetje schelpenzand (te koop bij tuincentrum of dierenwinkel)
- Waxinelichtje
- Dennenappel
- Lintje
- Extra decoratiede

In de winterperiode steken we graag een kaarsje aan. Volg deze DIY (do it yourself) en maak een gezellig theelichtje. Leuk voor op tafel!

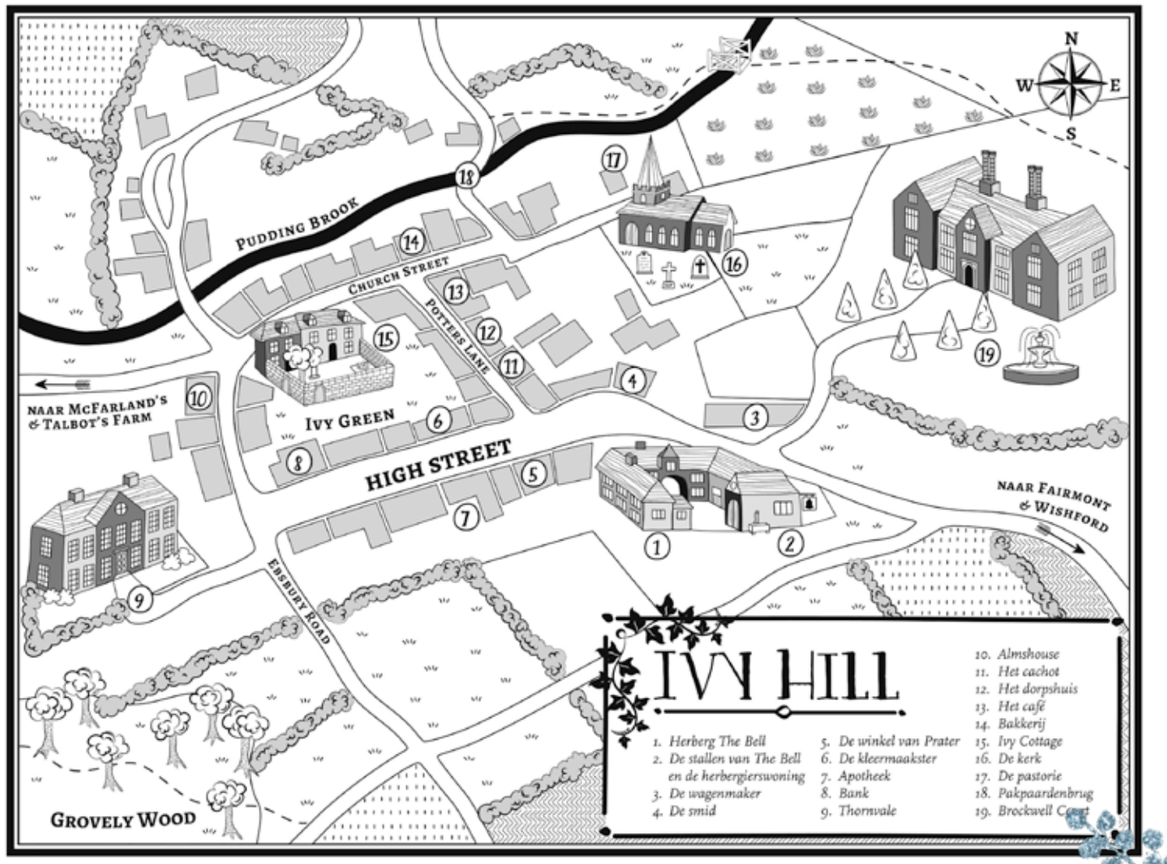
1. Doe een bodempje schelpenzand in het glazen potje. Dit voorkomt dat de bodem van het potje te warm wordt.
2. Zet het waxinelichtje in het midden van het potje.
3. Leg er ter decoratie een dennenappel naast.
4. Ter decoratie kunt u ook andere dingen in het potje doen, zolang het potje niet te vol wordt. Wees hier creatief in! Wij hebben hier gekozen voor een paar appeltjes.
5. Doe een lintje om het potje en maak er een mooi strikje in.
6. Steek het kaarsje aan.

Geniet van de winterse gezelligheid!

Kerst op Ivy Hill

Julie Klassen

Algauw reden ze rammelend over keienstraten en lieten de stad achter zich. Toen het rijtuig over de open weg ratelde, opende Richard zijn leren portfolio en begon met een potlood een hoofdstuk van zijn tweede roman te reviseren. Maar algauw werden zijn oogleden zwaar. Hij staarde suffig naar het voorbijtrekkende landschap en stond op het punt om in te dommelen, toen er een klein lichaam langs zijn raam viel. Een van de dakpassagiers tuimelde op de grond. Wally blafte waarschuwend. Voordat hij kon reageren, greep meneer Murray Richards wandelstok en bonkte ermee tegen het dak. 'Stop! Stop de koets!' 'Pas op... dat is ivoor,' vermaande Richard mild. De koetsier liet de paarden stilhouden, vloekte om het oponthoud en Murray stapte over de benen van een vrouw en van Richard heen om te kijken of hij kon helpen. Hij keerde terug met een jongen van een jaar of twaalf, die een enorme bult op zijn hoofd had, maar verder opmerkelijk onbeschadigd was. Murray hielp de jongen naar binnen. 'Hier, neem mijn plaats maar en rust uit. Ik ga op het dak zitten.' 'D-dank u wel, meneer,' mompelde de jongen. Hij zag er nog een beetje versuft uit. Richard had heimelijk respect voor het gebaar van zijn vriend... en voor zijn met flanel gevoerde overjas. Hij wilde zijn zitplaats niet opgeven voor een vreemde. Zeker niet in dat koude, vochtige weer. Met een verontschuldigende blik op zijn bibberige hondje rechtvaardigde hij zich: 'Wally zou kou kunnen vatten.' Pickering rolde met zijn ogen. 'Juist.' De vrouw sprak de jongen op kalmerende toon toe en gaf hem een appel en stuk kaas uit haar mand. Ook haar onzelfzuchtige daad maakte indruk op Richard. Hij zou ook zijn proviand wel hebben uitgedeeld, maar noch de jongen, noch Wally zou het op prijs stellen als hij hem hondenvoer gaf, en dat was het enige wat hij bij zich had. Hij bekeek de gewonde jongeling tegenover hem. Die droeg geen lange blauwe jas, maar een donkere jas en broek, vol grasvlekken en vies van zijn val, en hij had een platte wollen pet op zijn hoofd. Puur uit verveling knoopte Richard een praatje met hem aan. 'Reis je alleen?' De jongen wierp hem een onrustige blik toe. Wat een waakzame, wereldwijze blik voor zo'n jong kind. Richard gooide het over een andere boeg en wees naar de hond. 'Wally en ik zijn op weg naar huis voor Kerst. En jij?' De jongen schudde zijn hoofd. 'Nee? Dan ben je verstandiger dan ik.' Wally spande zich in Richards greep en boog zich gretig naar de jongen toe. 'Hij wil bij je komen om gedag te zeggen. Vind je dat goed?' 'Ja, meneer. Ik houd van honden.' Richard liet hem los. Wally sprong op de schoot van de jongen en likte zijn wang. Jammer dat hij de loopneus van het kind niet likte, nu hij toch bezig was. Met een spijtige blik op zijn onberispelijke zakdoek gaf Richard die aan de jongen, met een veelzeggend tikje op zijn eigen neus. De jongen veegde met veel animo zijn neus af en gaf de zakdoek terug. Richard wuifde hem weg. 'Houd maar. Een vroeg kerstcadeau.' Hij zei het voor de grap, maar de jongen straalde. 'Dank u wel, meneer!' 'Hoe heet je?' vroeg Richard. 'Jamie Fleming.' 'En waar ga je vandaag naartoe?' De knaap vertelde dat hij onderweg was om in de leer te gaan bij een drukker in Wiltshire – voor een verbintenis van zeven jaar. Richard stak zijn kin naar voren. 'Dus je wordt een drukkersduiveltje, hè?' 'Ja, meneer. Dat zeggen ze tenminste.' 'Wees maar niet bang. Ik word zelf ook vaak een duivel genoemd. Je went er wel aan. Waar zit die drukker?' 'In Wishford, vlakbij Salisbury.' 'Aha. Dat ken ik wel. Heel dicht bij waar mijn familie woont.' Het jonge gezicht straalde van hoop. 'Dan zie ik u misschien een keer.' Richard aarzelde. 'Het is mogelijk. Nou, niet meer van daken kukelen en ik wens je veel succes in je toekomst.' De stralende blik doofde. 'Ja, meneer.' De oude vrouw boog zich met rimpels in haar voorhoofd naar voren. 'Wat spijtig voor je ouders om je te moeten laten gaan, zo vlak voor Kerst.' Jamie schudde zijn hoofd. 'Nee, mevrouw.' Hij wendde zijn blik af. Hij aaide de hond en mompelde: 'Mijn ouders zijn allebei dood.' 'Ach, wat akelig.' Na een respectvolle stilte vroeg Richard. 'Ik ben nieuwsgierig. Wat kost een leerlingschap tegenwoordig?' 'Twintig pond.' 'Goeie grutten. Hoe heb je dat kunnen opbrengen?' 'Weeskinderenopvang St. George heeft het betaald, en mijn kaartje voor de reis ook. Hebt u daar weleens van gehoord?' Richard antwoordde droogjes: 'Ik ben enigszins bekend met dat instituut, ja. Ze vragen me vaak om geld.' De jongen zei ernstig: 'Dan moet ik u ook bedanken.' 'Lieve help, nee. Je moet me niet bedanken,' haastte Richard zich te antwoorden. Pickering trok zijn springerige wenkbrauwen op. 'U, meneer? Ik had u niet voor een filantroop aangezien.' 'Dat ben ik ook niet. Ik zei dat ze om geld vroegen. Niet dat ik het gegeven heb.' Daarna verviel Richard in zwijgen, getergd door de wending in de gebeurtenissen. Dat een weeskind van de liefdadigheidsinstelling van die vrouw nu tegenover hem zat! Was hier het ironische lot aan het werk... of God? Hij huiverde. Van de kou, maakte hij zichzelf wijs en concentreerde zich weer op zijn boek.

***Kerst op Ivy Hill* is het vierde en laatste deel in de Ivy Hill-serie over het gelijknamige dorpje in Engeland.**

Julie Klassen

Waar woon je en wat is je favoriete plaats en moment om te schrijven?
Ik woon in St. Paul in Minnesota (VS), waar het behoorlijk fris is. Ik heb een klein kantoortje met uitzicht over een meer. Daar schrijf ik het liefst. Ik ben niet iemand die geniet van de vroege ochtend, maar verder is elk moment voor mij een goed moment om te schrijven!

In je boeken gaat het vaak over de Regency-periode en daarbij beschrijf je een heleboel interessante details. Hoe doe je je research?
Ik doe heel veel research, zowel online (via websites en blogs) als door het lezen van boeken. Ik ga zo vaak als ik kan naar Engeland om meer over de geschiedenis van het land te leren, maar dit jaar kan dat natuurlijk niet. Ook ben ik lid van een genootschap van schrijvers die schrijven over de Regency-tijd. We helpen elkaar met het beantwoorden van vragen als dat nodig is. Er is altijd nog meer te leren, maar gelukkig vind ik het leuk om research te doen.

Kerst op Ivy Hill is je vierde en laatste boek over het dorpje Ivy Hill. Zul je Ivy Hill missen, na de vele uren die je al schrijvend hebt doorgebracht in het dorp en met zijn bewoners?
Ja, het was heerlijk om weer 'terug te keren' in Ivy Hill (al was het dan alleen in mijn fantasie) en om tijd door te brengen met mijn favoriete personages. Het was ook erg leuk om nieuwe personages te introduceren. Ik hoop dat lezers zullen genieten van Kerst op Ivy Hill, of ze de Ivy Hill-serie nu gelezen hebben of niet.

Kerst op Ivy Hill is je eerste kerstverhaal. Vond je het leuk om een kerstverhaal te schrijven?
Ja, absoluut! Ik heb me ook erg vermaakt met het onderzoeken van de kersttradities die er aan het begin van de negentiende eeuw waren in Engeland (liefdadigheid, vruchtenpasteitjes, gezelschapsspelletjes, driekoningenavond, etc.) en deze in het verhaal te verweven.

Op 12 januari verschijnt je nieuwe boek *Het strand van de verloren schatten*. Kun je ons alvast een indruk geven van het verhaal?
Het boek gaat over Laura Callaway, een jonge vrouw die naar Cornwall is verhuisd na de dood van haar ouders. Ze is helemaal alleen en op zoek naar antwoorden. Op een avond redt Laura een schipbreukeling. Na het opmerken van zijn vreemde verwondingen en zijn onbekende accent, realiseert ze zich al snel dat hij niet is wie hij lijkt te zijn. Terwijl Laura de mysterieuze schipbreukeling verzorgt, bloeit er iets op tussen hen, maar tegelijkertijd worden ze achtervolgd door gevaar. Heeft hun liefde kans van slagen? En zal Laura ooit de antwoorden vinden waarnaar ze op zoek is?

Dit jaar zal Kerst voor de meeste mensen anders zijn dan anders. Wat zijn jouw verwachtingen van deze Kerst?
Ik stel me dit jaar in op een rustige, eenvoudige Kerst met kerkdiensten en een fijn diner met mijn echtgenoot en onze zonen.

Wat is jouw kerstwens voor de Nederlandse lezers?
Ik wens al mijn Nederlandse lezers een gezegende Kerst en een gezond nieuw jaar toe, om te vullen met mooie nieuwe herinneringen en goede boeken!

Lees Kerst op Ivy Hill

incl. het kerstverhaal van Dineke Epping, Kerst in Almsbrick

Altijd in God's hand

DAGBOEKFRAGMENT

Het was bijna kerst toen een vrouw die altijd erg van mijn boeken geniet, tegen me zei: 'God heeft u een prachtig talent gegeven.' Misschien kwam het door de tijd van het jaar, maar ik zag meteen een prachtig ingepakt cadeau voor me.

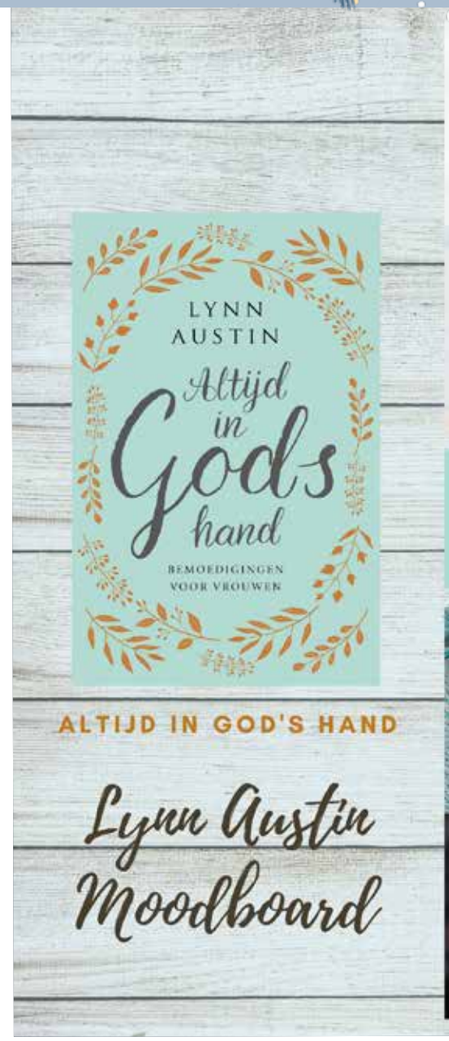
Het is een geschenk! Ik heb niets gedaan om dat te verdienen. Anders dan Sinterklaas of de Kerstman geeft God niet alleen geschenken aan 'lieve' kinderen en 'trakteert' Hij 'stoute' kinderen op de roe of een handjevol kolen. Ik vind het geweldig om verhalen te vertellen en elke mogelijkheid die ik krijg om dat goed te doen, zie ik als een gratis, onvoorwaardelijk cadeau van een liefhebbende Vader die dat geschenk speciaal voor mij heeft uitgekozen. Ik hoor niet bij een of ander select, uitverkoren groepje mensen dat een talent heeft ontvangen terwijl anderen met lege handen staan. In de Bijbel staat dat God zijn gaven 'aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals hij wil' (1 Korintiërs 12:11). Er is niemand die niet op zijn lijst staat. En behalve het talent om boeken te schrijven, zijn er nog heel veel andere gaven die God aan mensen kan schenken.

In onze familie geven we elkaar altijd cadeautjes met kerst. Ik vind het fijn om aan elke persoon op mijn lijst te denken en dan iets speciaals voor ieder van hen uit te zoeken. Ik geniet van de blije reacties van mijn geliefden als ze de pakjes openmaken. En ik vind het vooral fijn wanneer ik zie dat ze de cadeautjes die ik aan hen heb gegeven, ook echt gebruiken. Ik hoop dat ze elke keer dat ze er iets mee doen, aan mij denken, net zoals ik aan de mensen denk die mij in de loop van de jaren bepaalde dierbare cadeaus hebben gegeven. Ik zou erg teleurgesteld zijn wanneer mensen van wie ik houd, hun cadeau ingepakt onder de kerstboom zouden laten liggen, ongeopend en ongebruikt.

Wat ik met dit voorbeeld wil zeggen? Ik ken heel veel mensen die zich er niet eens van bewust zijn dat God elk van ons een geschenk, een gave heeft gegeven. En het belangrijkste geschenk is toch wel zijn Zoon, Jezus Christus. Jammer genoeg laten deze mensen hun geschenken onuitgepakt liggen in plaats van ze te gebruiken en ervan te genieten. Ik heb ook mensen ontmoet die erkennen dat ze misschien een geschenk, een gave zoals het talent om te schrijven, hebben ontvangen, maar die er heel bewust voor kiezen om te wachten op de perfecte omstandigheden om het geschenk uit te pakken en het te gebruiken. 'Als ik meer tijd heb,' zeggen ze dan. 'Als de kinderen volwassen zijn.' 'Als ik met pensioen ben.' En maar al te vaak komt dat perfecte moment nooit.

Toen ik begon met schrijven, had ik drie kleine kinderen: één van negen, één van twee en een pasgeboren baby. Als ik op de ideale omstandigheden had gewacht, zou ik nu nog steeds zitten wachten! Maar dat heb ik dus niet gedaan. Ik zette een belangrijke stap in het 'uitpakproces' en schreef mezelf in voor een conferentie voor christelijke schrijvers. En daarom zeg ik ook altijd zo graag 'ja!' als ze me vragen om te spreken tijdens een conferentie.

Ik vind het vooral geweldig om te zien hoe kleine kinderen hun cadeautjes uitpakken, jij niet? Ik vind het fantastisch om de spanning op hun gezichtjes te zien en hun enthousiasme, hun pure blijdschap als ze het inpakpapier losscheuren en daar iets speciaals uit tevoorschijn halen. Waarom zou je dan niet worden als een kind en het geschenk uitpakken dat je liefdevolle hemelse Vader je zo graag wil geven? Wacht alsjeblieft niet langer!

Lees verder in Altijd in Gods hand

Tijdens het schrijven van haar boeken maakt Lynn Austin graag een moodboard. Zo kan ze voor zich zien hoe het verhaal er in het echt uit zou komen te zien. Dit doet ze door verschillende foto's en plaatjes te verzamelen en bij elkaar op een groot vel te plakken. Voor haar boek 'Altijd in Gods hand' hebben wij een moodboard gemaakt, helemaal in de wintersfeer.

Een tijd om nooit te vergeten

Jennifer Robson over het ontstaan van haar boek over de bruidsjurk van prinses Elizabeth

Ik zou willen dat ik kon zeggen dat het idee voor dit boek als een soort aha-ervaring tot me kwam, maar in werkelijkheid ging het heel gewoontjes. Het was in de zomer van 2016, toen ik zat te lunchen met mijn literair agent. We brainstormden over ideeën voor mijn nieuwe boek. We waren het erover eens dat het verhaal zich zou afspelen in het Groot-Brittannië van na de Tweede Wereldoorlog, maar daarna liepen we vast. Ik had een paar suggesties gedaan, geen van alle bijzonder overtuigend, en begon een beetje wanhopig te worden. Dus ik stelde mezelf de vraag: Wat was er belangrijk voor de mensen die in die tijd leefden? Wat was in die tijd gedenkwaardig en bijzonder? Toen herinnerde ik me een gebeurtenis aan het einde van 1947 die de hele wereld had geboeid: het huwelijk van prinses Elizabeth met luitenant Philip Mountbatten.

Betty Foster, geboren Pearce, was een van de vier naaisters die aan de bruidsjapon werkten. Het was puur geluk dat ik haar op het spoor kwam. Maandenlang had ik geprobeerd in contact te komen met iemand die in de veertiger jaren van de vorige eeuw bij Hartnell had gewerkt. Hoewel er al vele tientallen jaren voorbijgegaan waren, had ik goede hoop dat ik toch iemand zou kunnen vinden die me kon vertellen over het leven in de ateliers.

Ik had vergeefs geprobeerd toegang te krijgen tot Sir Norman Hartnells persoonlijke documenten en archieven, die privébezit zijn. Ik had contact opgenomen met de curators bij de Royal Collection, in de hoop dat ze me in contact zouden kunnen brengen met een of meer vrouwen die vroeger bij Hartnell hadden gewerkt, maar ze konden me niet verder helpen.
Toen die deuren voor mijn neus dichtgedaan waren, troostte ik mezelf met een reisje naar Londen om de bruidsjapon met eigen ogen te zien. Hij werd tentoongesteld in Buckingham Palace als onderdeel van de tentoonstelling Fashioning a Reign. Ik dwaalde ook wat rond op Bruton Street en Bruton Place, maar wist niet genoeg moed te verzamelen om aan te kloppen en te vragen of ik binnen mocht kijken. Ik zocht online en in elke bibliotheek en museum waar mogelijk iets te vinden was over Norman Hartnell en de koninklijke bruiloft van 1947.

Ik verzamelde steeds meer informatie, maar het voelde niet compleet, want ik kon nog steeds maar bar weinig vinden over de vrouwen die als naaisters en borduursters aan de bruidsjapon hadden gewerkt. Een paar foto's en wat ergerlijk vage details in Hartnells autobiografie – meer niet. Met iets minder dan een jaar te gaan tot de deadline van het eerste concept van mijn boek liep ik nog steeds tegen gesloten deuren aan.

Maar ik was nog niet bereid het op te geven, dus ik stelde mezelf de vraag: als ik niemand kan spreken die voor Hartnell gewerkt heeft, of hun verhalen gelezen heeft, en als ik zelfs geen informatie kan achterhalen over iets eenvoudigs als een normale werkdag in de ateliers, kan ik dan misschien iemand te spreken krijgen die nu vergelijkbaar werk doet? Zo kwam ik tijdens een tweede reisje naar Engeland in het voorjaar van 2017 terecht bij Hand & Lock, het oudste en meest prestigieuze borduuratelier in Londen, waar nog maatwerk geleverd wordt. Ik wilde weten hoe het voelde om urenlang achter een borduurraam te zitten, om de eerste steken te zetten op een smetteloos stuk zijde, om te voelen hoe mijn blik wazig werd en mijn nek zeer begon te doen na urenlang geconcentreerd gekeken te hebben naar hetzelfde stuk zijde en de motieven die ik daarop moest maken.

Op de dag die ik bij Hand & Lock doorbracht, kwam er toevallig ook een filmploeg langs om een documentaire te maken: A Very Royal Wedding. In gesprekken met de producers vertelde ik hoe moeilijk het geweest was om onderzoek te doen voor mijn boek, en hoe graag ik iemand had willen spreken die destijds bij Hartnell werkte. Tot mijn grote verbazing boden ze aan me in contact te brengen met Betty Foster.

De volgende dag ging ik bij Mrs. Foster langs, en ik luisterde naar haar verhalen over het leven bij Hartnell, en de herinneringen die ze met me deelde, bepaalden voor een groot deel mijn benadering van het verhaal dat ik wilde vertellen. Ze opende een raam van het atelier bij Hartnell, en ik ben haar erg dankbaar voor haar inzichten. Zij vertelde me dat Miss Holliday zo vriendelijk was elk van de vrouwen in de ateliers een steek in de japon te laten zetten, zodat ze konden zeggen dat ze aan de

bruidsjapon van de prinses hadden gewerkt. Mrs. Foster was degene die het bezoek van de koninklijke dames aan de ateliers beschreef, en hoe zij en haar vriendinnen ongelijke knicksjes maakten voor hun hooggeplaatste gasten. Ze vertelde me over het interieur van de ateliers, over de vriendelijkheid van Mr. Hartnell, en Mam'selles ondoorgrondelijke accent, en nog tientallen andere details die mijn verhaal tot leven brachten. Met de toestemming van Mrs. Foster voegde ik haar later als personage toe aan dit boek, en zo is het Betty zelf die Miriam op de dag van de bruiloft naar het paleis vergezelt.
Hier moet ik een laatste bekentenis doen: op de bruiloft zelf stond Mrs. Foster eigenlijk buiten, bij de poort van Buckingham Palace. Ze had een speciaal toegangskaartje waarmee ze met veel van haar vriendinnen van Hartnell in een afgezet gebied mocht staan. Maar met haar toestemming bracht ik haar op de ochtend van 20 november 1947 tot in het paleis, waar ze met Miriam aan haar zijde uitkeek over de Mall, terwijl de rijtuigen met het koninklijk gezelschap vertrokken naar Westminster Abbey. Ik vond dat ze dat wel had verdiend.
Net als in mijn andere romans heb ik in dit boek geprobeerd om het verleden nauwkeurig en zorgvuldig te beschrijven – niet het verre verleden, maar toch een wereld die vervaagd en veelal onbekend is. Ik accepteer dat ik fouten gemaakt heb, en dat die uitsluitend mijn verantwoordelijkheid zijn. Maar ik hoop dat je dit verhaal zult lezen in de geest waarin het geschreven is – met respect, ontzag en bovenal een diepe dankbaarheid voor degenen die in de afschuwelijke oorlogsjaren zo veel hebben opgeofferd en verloren.

Benieuwd naar
Een tijd om nooit te vergeten?

vanaf 8 december in de boekhandel

Dagboekfragment

De schoenendoos

Francine Rivers

Op een bewolkte dag midden in de maand september kwam Timmy O'Neil bij Mary en David Holmes wonen, twee weken nadat de scholen weer waren begonnen. Hij was een rustig jongetje van zes met treurige ogen. Niet lang daarna begonnen ze zich af te vragen waarom hij toch altijd een doos bij zich had. Het was een gewone schoenendoos met een rood deksel en op de zijkant van de doos stond sportschoenen.Waar Timmy ook heen ging, altijd had hij die doos bij zich. Als hij hem ergens neerzette, zorgde hij er altijd voor dat hij hem kon zien.'Zullen we hem eens vragen wat hij ermee doet?' vroeg Mary aan haar man.'Nee, hij praat er wel over als hij eraan toe is,' zei David, maar hij was even n ieuwsgierig als Mary. Zelfs mevrouw Iverson, de maatschappelijk werkster, was benieuwd naar de schoenendoos. Ze vertelde Mary en David dat Timmy de doos bij zich had toen de politieagent hem naar de kinderbescherming bracht. Timmy's vader zat in de gevangen is. Zijn moeder had een baan, maar verdiende n iet voldoende geld om goed voor Timmy te kunnen zorgen. Een mevrouw in de f lat waar hij woonde, ontdek te dat hij de hele dag al leen was en meldde dat bij de politie.'Ze brachten hem naar mij toe met een koffertje met kleren en die schoenendoos,' zei mevrouw Iverson. 'Ik vroeg hem wat erin zat, en hij zei: "Gewoon wat dingen", maar hij wi lde niet zeggen wat ie dingen waren.'De kinderen op Timmy's nieuwe school waren ook nieuwsgierig naar de doos. Hij zette hem niet in zijn kastje, zoals de andere kinderen deden met dingen die zij meebrachten. Hij zette hem boven op zijn tafeltje terwijl hij aan het werk was. Ook Timmy's juf, mevrouw King, was nieuwsgierig. 'Wat heb je daar, Timmy?' 'Mijn doos,' zei hij. 'Wat zit er in je doos?''Dingen,' zei hij en ging toen weer verder met zijn rekensommen. Mevrouw King vroeg hem niet nog eens naar zijn doos. Timmy was een van haar favoriete leerlingen en ze w i lde hem n iet onder druk zetten. Ze vertelde Mary en David dat Timmy een goede leerling was. Hij was niet het slimste jongetje van de klas, maar hij deed altijd goed zijn best. Mevrouw King had daar grote bewondering voor. Op een van zijn rekentoetsen schreef ze eens: 'Andere kinderen kunnen een voorbeeld aan je nemen.' Ze tekende er een gezichtje met een brede glimlach bij en gaf hem een mooie sticker van een stralende ster.

Lees verder in
De schoenendoos

Het strand van de verloren schatten

Julie Klassen

‘Laura!’ De eenentwintigjarige Eseld riep vanaf de kustweg boven het strand. ‘Mamm is boos en je moet komen. Je hebt weer iets smerigs achtergelaten in Wenna’s mooiste pan.’
Laura schrok. Hoe kon ze dat hebben vergeten? Ze riep terug: ‘Dat is een leren portemonnee die ligt te weken. Hij kan gered worden met de juiste zorg.’
‘Voor Mamm is de enige goede portemonnee een volle portemonnee. Dat weet je. Kom nou! Ik wil niet dat ze op mij ook boos wordt.’
Laura zuchtte en pakte haar mand op. ‘Ik kom er aan.’
Toen ze over het steile voetpad naar Fern Haven liepen, zei Eseld: ‘Ik weet niet waarom je elke dag hierheen gaat. Als je nu nog goud of waardevolle spullen vond die we konden verkopen…veel
Laura wees Eseld er niet op dat ze wel meerdere dingen had verkocht aan de handelaar in antiek en curiosa in Padstow. Ze had geen fortuin verdiend, maar wel bijgedragen aan haar levensonderhoud en ze was aan het sparen voor een reis waarvan ze droomde.
Voordat Laura iets verkocht, wachtte ze de voorgeschreven ‘jaar en een dag’ af, voor het geval de eigenaren zich kwamen melden om hun eigendom op te eisen. Eseld schudde altijd haar hoofd om die voorzorg en praatte de plaatselijke inwoners na die zeiden: ‘Wat de douane en de commiezen niet weten, deert hen niet.’
Zelfs oom Matthew, een zachtmoedige dominee, zag er niets verkeerds in om zich toe te eigenen wat in de buurt van Fern Haven aanspoelde. ‘Het is Gods gulle gift, meisje. Het is niet zo dat we stelen,’ zei hij altijd. ‘De kisten en tonnen komen naar ons toe. Geschenken van de Schenker van alle goede gaven.’
Door de verraderlijke Trevose Head, Stepper Point, de Doom Bar en de rotsen voor hun eigen Greenaway Beach, was schipbreuk een veelvoorkomende gebeurtenis, die veel schepen en nog veel meer levens eiste. Van Trebetherick Point, vlak bij hun huis, kon Laura zelfs op de rotsen de restanten van meer dan één scheepswrak zien liggen, de houten stukken half begraven in het zand als karkassen – de ruggengraat en ribben van reusachtige vogels uit de oudheid.
Veel plaatselijke woningen en bijgebouwen waren opgetrokken met geborgen scheepsspanten.
Ze bereikten Fern Haven – een gepleisterd huis van twee etages met een leien dak en dakkapellen – en passeerden het hek, dat ook gebouwd was van geborgen scheepshout, en liepen de enkele treden op naar de overdekte veranda.
‘Voeten vegen,’ vermaande Eseld. Zo klonk ze net als haar heerszuchtige moeder.
Laura gehoorzaamde en veegde het ergste zand en zeewier van haar versleten enkellaarzen.
Binnen hoorden ze stemmen.
Eselds moeder, mevrouw Bray, zei: ‘Dank u voor de vriendelijke uitnodiging, meneer Kent. Meneer Bray en ik, en juffrouw Eseld, zullen graag bij u komen eten.’
Een lage mannenstem zei iets waar haar naam in voorkwam.
‘Nee, ik denk niet dat Laura zal willen komen,’ antwoordde mevrouw Bray. ‘Ze houdt niet van familieaangelegenheden, omdat ze niet een van ons is. En ik geloof dat ze een kou onder de leden heeft. Ze kan beter thuisblijven, zeker nu het buiten koud geworden is.’
Eseld rolde met haar ogen, grijnsde schelms naar Laura en duwde met een klap de deur open. ‘We zijn thuis, lieve moeder.’ Ze knipoogde tegen Laura en stapte de bescheiden salon binnen, waar mevrouw Bray zat te praten met twee mannelijke bezoekers: de knappe, goudblonde Treeve Kent en zijn jongere broer Perry.
‘Ah, daar hebben we Eseld,’ zei Lamorna Bray met een glimlach die snel wegstierf toen ze zich tot Laura wendde. ‘Laura, kind, je ziet er verschrikkelijk uit. Je gezicht is bijna net zo rood als je verwaaide haar. Je hebt zeker de stranden weer afgestruind?’
‘Ik… ja.’
‘Waarom moet je toch altijd buiten rondhollen? Je ziet er wild uit… je lijkt wel een boerentrien!’
Laura’s wangen werden warm, maar Treeve Kent lachte tegen haar.
‘Eigenlijk, mevrouw, vind ik dat haar ogen en teint opgefrist zijn door de buitenlucht en haar haar ziet er op z’n voordeligst uit.’
Spotte die knappe man met haar? vroeg Laura zich af. Dat moest wel.
‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat we bezoek verwachtten.’

Je gezicht is bijna net zo rood als je verwaaide haar. Je hebt zeker de stranden weer afgestruind?

‘We zijn helaas onaangekondigd gekomen,’ antwoordde Treeve. ‘Onvergeeflijk voor een stadsmeisje, veronderstel ik?’
Laura knipperde met haar ogen. ‘Ik… zou het niet weten.’ Als kind had ze in Oxford gewoond, niet in Londen, maar de plaatselijke jeugd uit Cornwall noemde haar vaak ‘stadsmeisje’ of ‘stadse juffer’, alsof het een enorme belediging was.
Treeve wendde zich tot zijn kleinere en stillere broer. ‘Over manieren gesproken, ik weet niet of u kennisgemaakt hebt met mijn broer Perran. Ik geloof dat hij het grootste deel van de tijd dat u hier woont weg is geweest, ofwel naar de universiteit, ofwel voor praktijktraining in Guy’s Hospital.’
Guy’s Hospital, wist Laura, was een academisch ziekenhuis in Londen. Haar eigen vader had daar ook zijn praktijktraining gedaan.
‘We hebben kennisgemaakt,’ zei Laura. ‘Maar ik verwacht niet dat hij het nog weet.’
De donkerharige man glimlachte verlegen tegen haar. ‘Ja, ik herinner me u, juffrouw Laura.’
‘En mij?’ vroeg Eseld, met haar charmante krullen die haar gezicht omlijstten.
‘Natuurlijk herinner ik me u, juffrouw Eseld.’ Perry boog.
Eseld lachte tot er een kuiltje in haar wangen verscheen en maakte een kniebuiginkje.
Treeve vervolgde: ‘We kwamen om u uit te nodigen om bij ons te komen dineren. U allemaal.’
Er volgde een moment van pijnlijke stilte, gemarkeerd door het tikken van de staande klok. Mevrouw Bray zei niets, ze keek niet eens haar kant op, maar Laura zag haar ergernis in haar ijzige profiel. De vrouw dacht waarschijnlijk dat Laura deze kans zou aangrijpen om haar wensen te negeren en een avond bij de plaatselijke adel mee te maken. Maar Laura wist maar al te goed dat mevrouw Bray haar niet in de buurt van deze speciale heer wilde hebben.
Dus Laura zei: ‘Dank u, meneer Kent. Maar ik zal het genoegen moeten afslaan. Ik voel een verkoudheid aankomen en het is nogal koud weer geworden.’
Treeves ogen glinsterden veelzeggend. ‘U ziet er in mijn ogen volkomen gezond uit.’ Hij wendde zich tot zijn broer. ‘Wat zeg jij ervan, Perran? Jij bent de deskundige.’
‘Ik ken juffrouw Bra–’
‘Callaway,’ verbeterde de oudere vrouw vlug. ‘Laura is een nichtje van mijn man door zijn eerste huwelijk.’
‘O, ja. Dat is waar. Ik was het vergeten.’ Perry werd rood en schuifelde van de ene voet op de andere.
‘Geeft niet,’ suste Eseld. ‘Het is een logische vergissing. En Laura is praktisch mijn nicht, nu we al zoveel jaren samen wonen.’
Laura voelde een vage dankbaarheid in haar hart doordringen om de woorden van de jonge vrouw. Lieve Eseld. Ze zei het waarschijnlijk alleen om bij Treeve Kent in de gunst te komen, maar het strekte haar tot eer dat Eseld haar inderdaad altijd als een nichtje had behandeld, en niet als een onwelkom aanhangsel van de familie.
Want zoals mevrouw Bray zo fijntjes had geduid, was Laura geen echte familie. Ze was aan niemand van hen door het bloed verwant. Als Matthew Bray na de dood van haar tante en ouders niet als haar voogd had opgetreden, zou Laura helemaal alleen op de wereld zijn.

Terwijl Eseld en haar moeder zich kleedden voor het diner op Roserrow, het huis van de familie Kent, hielp Laura Wenna in de keuken. Dit was haar boetedoening voor het gebruik van de lievelingspan van de bejaarde kokkin-huishoudster om een van haar vondsten schoon te maken. Met een gepijnigde gezichtsuitdrukking verscheen oom Matthew in de deuropening van de keuken en wenkte Laura naar zijn studeerkamer. ‘Het spijt me, meisje. Ik denk dat een avondje uit goed voor je zou zijn geweest. Je geniet veel te weinig vermaak en omgang met andere mensen.’
‘Dat geeft niet, ik vind het niet erg. Ik denk dat ik naar juffrouw Chegwin loop om haar een bezoekje te brengen.’
Hij keek haar treurig aan. ‘De omgang met een vrouw van in de zeventig was niet wat ik in gedachten had.’
Ze reikte omhoog en trok de das van haar oom recht. Ze zag zijn zachter wordende kaaklijn, zijn lange zilvergrijze bakkenbaarden en zijn vriendelijke hondenogen. Wat was hij verouderd door de jaren van verlies. Ze maakte de kraag van zijn overjas dicht en zei: ‘Kraag op. Het is een stormachtige avond.’
‘Ja, de wind trekt aan. Als ik me niet vergis, zullen we voor middernacht Tregeagle horen jammeren om zijn verloren ziel…’ Hij schraapte zijn keel. ‘Als ik in zulke dingen geloof, maar dat doe ik als geleerd man van God niet.’ Hij knipoogde. ‘Meestal.’
Hij duidde op de oude legende van de slechte man die zijn ziel had verkocht en sindsdien ronddwaalde langs de kust en het veenmoeras, terwijl hij zijn lot beweende. Als het op z’n hardst stormde, klonk het huilen inderdaad bijna menselijk en spookachtig. Cornwall was vol van zulke mythen, had Laura geleerd, hoewel de felle stormen en het enorme noodweer maar al te echt waren.
‘Als mevrouw Bray haar hart niet had gezet op een verbintenis tussen Eseld en meneer Kent, zou ik me excuseren,’ vervolgde hij, ‘maar ze wil er niet van horen om niet te gaan. Ik hoop maar dat we er geen spijt van krijgen.’
‘Wees voorzichtig,’ drong Laura aan. Oom Matthew was de enige die ze nog overhad die op familie leek, en ze wilde hem niet ook nog kwijtraken.
‘Dat zullen we zijn.’ Hij klopte op haar hand en reikte naar zijn hoed. Toen draaide hij zich weer naar haar toe. ‘Als je vanavond naar buiten gaat, neem Wenna of Newlyn dan mee. Ik vind het een akelig idee als je op een avond als deze alleen in het donker bent. Het is niet veilig.’
‘Ik kan juffrouw Chegwins huisje hiervandaan zien,’ protesteerde Laura.
‘Alsjeblieft. Doe het voor mij, goed?’
‘Goed, maar dan zal het Newlyn moeten zijn, want Wenna durf ik het niet te vragen. Ze is nog steeds boos over haar pan.’
‘Wenna is altijd wel ergens boos om.’ Hij grinnikte. ‘Het is maar goed dat ze zo voortreffelijk kan koken.’

Want zoals mevrouw Bray zo fijntjes had geduid, was Laura geen echte familie.

***

Laura liet zichzelf binnen in het nabijgelegen Brea Cottage zoals ze altijd deed. Lang geleden had de buurvrouw erop gestaan dat ze bij haar deed alsof ze thuis was. Bovendien zou juffrouw Chegwin haar

misschien niet horen kloppen boven de huilende wind uit.
De kleine, onaantrekkelijke Newlyn nam resoluut plaats op het bankje op de lege veranda en weigerde verder te gaan.
'Je mag best binnenkomen, hoor,' zei Laura. 'Ze bijt niet.'
'Nee, maar Jago misschien wel.' Het zeventien jaar oude dienstmeisje rilde.
'Rare. Hij is onschuldig.'
'Maar toch wacht ik hier.'
'Jij je zin.'
Laura betrad de knusse zitkamer en de oude vrouw keek blij op.
'Goedenavond, mijn schat. Hoe gaat het met je?'
'Goed, Mamm-wynn.' Laura noemde haar uit liefde en respect grootmoeder, want ze wist dat het haar goed deed.
Mary Chegwin glimlachte, de lijnen van haar gerimpelde gezicht verzachtten onder de stralenkrans van haar witte haar. 'Meur ras, kind. En wat brengt jou naar buiten op zo'n barre avond?'
'Bij u op bezoek gaan. De anderen zijn naar Roserrow.' Ze keek rond in de bescheiden zitkamer. 'Waar is Jago?'
'Buiten op zoek naar brandhout.' Bomen waren schaars in het gebied en brandhout duur.
'O.' Laura ging bij het smeulende vuur zitten en hield haar cape strak om zich heen.
De vrouw sloeg haar gade. 'En had jij geen zin om naar Roserrow te gaan?'
'Ik... ging liever naar u.'
De blauwe ogen, nog steeds scherp, glinsterden veelzeggend, maar ze drong niet aan.
'Ik heb iets voor u meegebracht.' Laura strekte haar hand uit.
'Wat is het?'
'Een muntenportemonnee. Ziet u het borduursel daar?'
De oude vrouw tuurde. 'Mooi. Had ik nu maar een duit om erin te stoppen!' Mary giechelde meisjesachtig. 'Heb je hem vandaag gevonden?'
'Nee. Die is nog nat. Deze heb ik een jaar en een dag geleden gevonden.'
Mary schonk haar een scheve grijns. 'Je zult minder veeleisend moeten worden als je ooit een Cornwalls meisje wilt zijn.'
'Als ik dat nu nog niet ben, zal ik het nooit worden.'
'Tja, er zijn ergere dingen, al kan ik er op dit moment geen een bedenken.' Weer lachte ze kakelend.
'Ik heb ook cake voor u meegebracht.' Laura overhandigde haar een in een servet gewikkeld pakketje.
Mary zette grote ogen op. 'Heeft Wenna cake voor me meegegeven?'
'Nee, ik heb mijn stuk voor u bewaard.'
'Ik kan jouw cake niet opeten.'
'Natuurlijk wel. U houdt er meer van dan ik. Maar het kost u iets.'
Mary trok haar springerige wenkbrauwen op. 'O?'
'Nog een verhaal.'
De blauwe ogen twinkelden. 'Ik heb je al verteld over de vloek van de zeemeermin, maar heb ik je verteld over de jaloerse feeën?'
Laura schudde gretig haar hoofd.
De oude vrouw nam een hapje van de cake en begon het verhaal.
'Op een avond rond de volle maan van eind september zag de kapitein van een schoener met de naam Sprite lichtjes dansen op het water en volgde die naar zijn dood. Zie je, die ondeugende feetjes waren jaloers op het mooie boegbeeld van het schip, dus ze verzamelden een grote pot vol glimwormen om de nietsvermoedende zeelieden naar de Doom Bar te lokken. Toen het ochtend werd, waren de zeelieden verdronken en van het schip was alleen het boegbeeld nog over, beschadigd door de rotsen en niet langer mooi. Het staat nu op het graf van al die omgekomenen van de verdoemde Sprite.'
Toen Mary uitverteld was, vroeg Laura: 'Is er iets van waar?'
'Natuurlijk! Heb je het graf niet gezien langs de kust?'
Laura had het gezien. Maar zoals de meeste van Mary's verhalen, was een royale dosis fantasie tussen de feiten verweven.
Laura stond op en zette de ketel op het vuur. Een paar minuten later waren ze verkwikt door de thee en de gedeelde cake en Laura drong aan: 'Nog eentje?'
Mary glimlachte. 'Wat zal het dit keer zijn? Smokkelaars? Praten? Schipbreuken?'
Laura knikte. 'Ja, graag. Alle drie.'
Buiten trok de wind almaar harder aan en Mary begon aan een nieuw verhaal.
man deed een stap naar haar toe, een schalkse glans in zijn ogen. 'Ik sta tot je beschikking.'
Laura aarzelde. Treeve flirtte wel met haar, maar ze kon zich niet voorstellen dat zijn bedoelingen serieus waren.
Ze keek hem recht in de ogen. 'Op de een of andere manier betwijfel ik dat,' wierp ze tegen en ze snelde weg van het strand.

Reserveer alvast dé nieuwe Klassen

Een onfortuinlijke geschiedenis

Grace Hitchcock

New York, najaar 1887

Edyth Foster voelde haar beenspieren branden terwijl ze over Fifth Avenue fietste. Haar witte rokken wapperden in de wind terwijl ze tussen de voetgangers en rijtuigen door slingerde, zonder aandacht te schenken aan hun kreten van protest. Toen ze de hoek om reed, minderde ze vaart en ving ze nog net op dat twee vrouwen, naar adem snakkend, hun afkeuring uitten omdat ze geen hoed en geen korset droeg. Edyth beet op haar lip, bracht een hand naar haar krullen en besefte dat ze haar hoed weer eens vergeten was. Ach ja, dat is nog het minst eigenaardige aan mij. Ze giechelde bij die gedachte, zette haar fiets tegen de zijkant van het gebouw en haastte zich de trappen op naar de schermvereniging. Haar hart ging als een razende tekeer nu ze op het punt stond Raoul Banebridge te ontmoeten.

Ze liep de kleine dameskleedkamer in, een ruimte waar ze zelden een andere vrouw tegenkwam. Om zichzelf te beschermen tegen de punt van de kling, bevestigde ze een schapenleren borstlap over haar borst en trok ze daar vervolgens een bijpassende schapenleren schermhandschoen bij aan. Ze bond de bordeauxrode sjerp over haar rok, pakte haar masker met het vizier van gaas, liep de kleedkamer uit en ging naar de schermzaal. Daar aangekomen keek ze om zich heen, op zoek naar haar knappe instructeur. De vertrouwde geur van leer en zweet begroette haar, maar de mannen gingen gewoon door met hun oefeningen. Ze verbaasden zich allang niet meer over haar aanwezigheid, zoals ze dat tien jaar geleden hadden gedaan toen haar vader haar als veertienjarig meisje voor het eerst had meegenomen. Destijds was ze tamelijk mollig geweest, maar door het vele schermen waren haar spieren sterk en soepel geworden.

Ze stopte een plukje zwart haar achter haar oor, zwaaide haar armen om haar lichaam om haar spieren op te warmen en zag toen dat Bane haar stond te bekijken met zijn donkere ogen. Terwijl hij met grote passen door de sportzaal liep, verstomde het gekletter van staal tegen staal.

'Je bent weer eens te laat, Edyth.' Bane wierp haar een floret toe, dat ze moeiteloos opving. 'Wanneer laat je je vélocipède eindelijk eens staan en kom je in een fatsoenlijk rijtuig naar schermles?'

Grijnzend zwiepte ze haar kling in de juiste positie. 'Nooit. Bovendien hoef ik na zo'n fietstochtje mijn spieren niet meer eindeloos op te warmen. Goed, als je nu zo vriendelijk zou willen zijn, en garde!'

Lachend schudde hij zijn hoofd. Hij nam een verdedigende houding aan en gaf haar het teken dat hij er klaar voor was. 'Prêt.'

'Allez,' antwoordde ze, en ze haalde uit.

Bane wendde de aanval af en keek haar met fonkelende ogen aan. 'Kom op, Edyth, is dat het beste wat je te bieden hebt? Heb je vannacht weer tot in de kleine uurtjes geschilderd? Misschien moet je je instructeur wat meer respect tonen en zorgen dat je opgewarmd bent voordat je je aan een wedstrijdje met hem waagt.'

Edyth negeerde hem en deed een stap naar voren in de kleine piste, terwijl Bane achteruit sprong binnen het afgebakende gebied. Opnieuw wist hij haar aanval af te slaan, die zich deze keer richtte op de plek tussen zijn schouder en schouderblad. Hij deed een tegenaanval, die zij op haar beurt ook wist af te slaan. Stiekem was ze trots op feit dat ze haar mannetje wist te staan tegen de beste schermer van New York. Maar zodra ze dat dacht, raakte de punt van zijn degen haar zij, en gaf de tijdwaarnemer aan dat de drie minuten van de eerste ronde verstreken waren.

Ze pakte een handdoek en depte het parelende zweet van haar voorhoofd, terwijl ze haar hersens pijnigde met de vraag hoe ze haar verzoek moest verwoorden. 'Heb je al een besluit genomen over het etentje van vanavond? Oom Boris heeft inmiddels al een paar keer gezegd dat het ronduit onbeleefd is dat je ons zo lang laat wachten op een reactie op onze uitnodiging.'

Hij kreunde en haalde een hand door zijn schouderlange blonde

Ik heb het gewoon veel te druk met de schermvereniging om me bezig te houden met het tere hart van een vrouw.

haar dat aan de uiteinden prachtig krulde. 'Je weet dat ik een gruwelijke hekel heb aan dat soort sociale bijeenkomsten, Edyth. Ik word steevast door alle moeders voorgesteld aan hun huwbare dochters, en ik heb het gewoon veel te druk met de schermvereniging om me bezig te houden met het tere hart van een vrouw.'

'Maar je snapt toch wel dat ik er niet onderuit kom? De nieuwe echtgenote van mijn oom organiseert dit etentje ter ere van haar dochter die is teruggekeerd na vier jaar in Parijs te hebben gewoond. Ik ken helemaal niemand van de vriendenkring van Mrs. Foster, en dus wordt het afschuwelijk saai als jij er niet bij bent,' zei ze allemaal in één adem. 'Alsjeblieft? Als je ja zegt, zorg ik ervoor dat de kok dat citroenbrood met maanzaad bakt waar jij zo dol op bent, zodat je het na afloop mee naar huis kunt nemen.'

Zijn lippen vertrokken in een grimas. 'Vooruit dan maar. Maar dit is de laatste keer, Edyth. En ik wil twee broden.'

Ze boog zich voorover, zwaaide haar armen naar achteren en maakte een overdreven buiging voor hem. 'Afgesproken. Dank u wel, sir, dat u zo vriendelijk bent om op mijn uitnodiging in te gaan.'

'Ach, daar zijn vrienden voor: om naar saaie etentjes te gaan in ruil voor eten. Onze minuut rust is om.' Hij gebaarde haar om weer
te nemen in de piste.

Vrienden, dacht ze knarsetandend. Ze waren al bevriend sinds zij voor het eerst naar de vereniging kwam. Hij was destijds achttien, schermkampioen en klaar om de vereniging te kopen, terwijl zij nog een onbeholpen meisje was. Hun families kenden elkaar omdat ze zich in dezelfde sociale kring begaven. Vanaf het moment dat Edyth schermles kreeg, nodigden de families elkaar geregeld uit voor een etentje. Daar bleken Bane en Edyth enorm van elkaars gezelschap te genieten. En toen haar ouders het jaar daarna overleden, was hij haar beste vriend geworden. Toch had Edyth sterk het gevoel dat hij haar nog steeds zag als dat mollige meisje van veertien, en niet als een vrouw van bijna vijfentwintig. Ze schudde haar armen om zich te bevrijden van die sombere gedachten en haar spieren los te maken. Ze boog haar floret en probeerde hem haar meest stralende glimlach toe te werpen voordat ze weer in de piste stapte om hun wedstrijd uit te spelen. Zoals gewoonlijk won Bane, maar doordat de kloof tussen hun puntentotaal weer iets kleiner was dan de keer daarvoor, had Edyth toch het gevoel dat ze hoe dan ook goed gepresteerd had.

Na afloop van de les glipte ze de schermzaal uit en inspecteerde ze haar haar in de spiegel van de dameskleedkamer. Edyth schrok van wat ze zag en haalde haar handen over de vlecht die was losgeraakt uit haar kapsel. Daarna streek ze haar witte schermjurk glad. De japon zat lekker los om haar lichaam en voelde veel natuurlijker aan dan de jurken die andere vrouwen normaal droegen. Misschien is dat wel een van de redenen dat we niet meer dan vrienden zijn. Maar zelfs als ze haar makkelijke jurken zou inruilen voor elegantere exemplaren, zou Bane haar waarschijnlijk nog steeds niet als vrouw zien. Ze haalde haar schouders op en besloot zich niet om te kleden. Ze liet haar haar voor wat het was. Het fietstochtje zou haar pogingen om haar kapsel te fatsoeneren hoe dan ook tenietdoen.

Edyth legde haar schermuitrusting op de haar toegewezen plank, sprong op haar vélocipède en fietste naar huis. Ze genoot van de frisse lucht en voelde de vlecht op haar rug heen en weer zwiepen. Als het ging sneeuwen moest ze wel met haar rijtuig naar schermles gaan, maar zodra de sneeuw gesmolten was, ging ze weer op haar rijwiel. Ze was intussen wel gewend aan de verbaasde gezichten van de vrouwen die ze onderweg passeerde, de geschokte blikken van de mannen, en de kinderen die haar vrolijk nawezen als ze hen inhaalde. Het kon haar niet veel schelen of ze voldeed aan het maatschappelijke beeld van de volmaakte vrouw. Ze was een van de bevoorrechten, een van de weinige vrouwen die hun toekomst niet hoefden te verzekeren door zich in allerlei bochten te wringen om een man met geld aan de haak te slaan. En ze was zich er inmiddels goed van bewust dat elke man die een poging deed om haar het hof te maken, eigenlijk uit was op de aanzienlijke erfenis die haar ouders haar hadden nagelaten. Er ging geen dag voorbij waarop ze niet verlangde naar een omhelzing van haar vader en moeder, of niet aan dat vreselijke ongeluk dacht. Ze zou die dag met hen gaan schaatsen. Maar omdat ze verkouden was, was ze thuisgebleven. Ze schudde de sombere herinneringen van zich af en richtte haar aandacht op het vuurrode gebladerte van de suikerahorns, het scharlaken van de eikenbomen en het purper en goud van de essen. Ze wilde zo lang het nog kon genieten van het najaar. Even later zag ze links van zich iets bewegen in de struiken. Met één voet op het trottoir minderde ze vaart. Ze sprong van haar vélocipède en liep verder met het rijwiel aan haar hand.

Voorbijgangers mopperden toen ze haar fiets tegen de boom zette. Ze knielde neer bij de struik en zag dat er een doorweekt, miauwend poesje zat. 'Ach, lief kleintje.' Ze nam het poesje in haar armen en legde het tegen haar hals om het een beetje warmte te bieden. Het beestje bleef hevig miauwen. Ze zocht om zich heen naar een moederkat, of broertjes en zusjes, maar toen ze niets kon vinden, nam ze het poesje in haar ene hand en de fiets in de andere en liep ze naar huis.

Reserveer alvast deze spannende historische roman

Wil je als eerste op de hoogte zijn van onze nieuwe uitgaven, auteurs en acties? Schrijf je dan snel in voor onze nieuwsbrief.